

สรุปประเด็นการสัมมนา
“แปรวิกฤตความยากจน สร้างชุมชนเข้มแข็ง” โดย...ชบวณ ศตจ.ปชช.จังหวัด
วันอังคารที่ 4 กรกฎาคม 2549
ณ ห้องคอนเวนชัน โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ถ.สุขุมวิท กรุงเทพฯ

ความเป็นมา และนำเสนอแนวทางการดำเนินงานแก้ปัญหาความยากจนภาคประชาชน

วิทยากร

อ.สังคม เจริญทรัพย์	ความเป็นมาของการแก้ปัญหาความยากจนภาคประชาชน
แก้ว สัมพันธ์	แผนชุมชน
พันทิพย์ บุตรตา	ที่อยู่อาศัย
อดุลย์ ชกคำจ	ทรัพยากรธรรมชาติ
พรหมา สุวรรณศรี	องค์กรการเงินและการแก้ปัญหานี้สิน
สามารถ พุทธา	สวัสดิการชุมชน
มะลิ ทองคำปลิว	เกษตรกรรมยั่งยืน
เกษตร ชกบุญเรือง	ที่ดินทำกิน
ประยูต วรรณพรหม	ที่ดินและเอกสารสิทธิ์
<u>ผู้ดำเนินการเสวนา</u>	สุรินทร์ กิจนิตย์ชีว์

■ **ความเป็นมา (อ.สังคม)**

การแก้ปัญหาสังคมและความยากจนเป็นเรื่องที่คนในประเทศต้องลุกขึ้นมาดำเนินการเอง จุดสำคัญคือต้องให้ชุมชนเป็นตัวตั้ง เป็นแกนหลัก และใช้พื้นที่เป็นตัวตั้ง และเป็นเรื่องของโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เป็นปัญหา ดังนั้นคนจนจึงต้องเข้ามาร่วมกันแก้ไข วิธีคิดนี้เกิดขึ้นเป็นผลมาจากภาคนโยบายรัฐที่เห็นความสำคัญของชุมชน ว่าชุมชนต้องเข้มแข็ง ประมาณปี 2547 ที่รัฐจัดตั้ง ศตจ.ขึ้นมา โดยในช่วงแรกยังไม่เป็นรูปธรรมนัก แต่ที่ผ่านมาก็เห็นได้ว่ามีประชาชนเข้ามาขับเคลื่อนจริง โดยคนในพื้นที่ได้เข้ามาแก้ไขร่วมกัน มีการวิเคราะห์ตนเอง และเห็นรูปธรรมในการแก้ไขปัญหา มีการทำแผนชุมชน และมองเห็นตัวเองว่ายากจนจากสาเหตุอะไร โดยภาคประชาชนในระดับฐานรากในจังหวัด ถ้าคนในสังคมให้โอกาสกัน และเชื่อมั่นว่าตัวเองสามารถแก้ไขได้ จะเป็นปัจจัยความสำเร็จ ที่ผ่านมาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าสามารถจัดการได้ เช่น การใช้ประโยชน์จากป่า และการจัดการป่า สามารถมาเพิ่มรายได้ และลดรายจ่ายได้ โยงมาสู่การแก้ปัญหานี้สิน และแก้จนได้ องค์ประกอบสำคัญของการสร้างความเชื่อมั่นคือ ตัวเองเห็นตัวเลขหนี้สิน มีโอกาสในการพูดคุยกันในเรื่องปัญหาของตัวเอง และหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน เกิดความมั่นใจในการทำ นำไปสู่

การเปลี่ยนแปลงระบบคิด วิธีคิด หลังจากที่ทำงานร่วมกันมาสองปี พบว่ายังขาดการบูรณาการกัน ในระดับพื้นที่ ดังนั้นจึงต้องมีกิจกรรมที่มาเสริมหนุนให้คนโยงยึดกัน ทั้งโยงพลังของแต่ละคนที่ทำเรื่องอื่นๆ และโยงหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มาทำงานร่วมกัน ดังนั้น จึงต้องใช้แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง และประเด็นงานต่างๆ มาเป็นเครื่องมือในการโยงยึดการทำงานของประชาชนร่วมกัน ซึ่งเป็นเครื่องมือการทำงานของ ศตจ.ปชช. โดยเน้นประชาชนเป็นแกนหลัก มีพื้นที่เป็นตัวตั้ง ใช้กิจกรรมงานประเด็นทั้งหมดเป็นตัวขับเคลื่อน นำพื้นที่เรียนรู้พื้นที่รูปธรรมมาขยาย และบูรณาการงบประมาณร่วมกัน สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือในการชวนคนมาทำงานร่วมกันตามแนวทางของ ศตจ.ปชช.

- **ในขณะที่ประชาชนก็มีปัญหาของตัวเองและมีเรื่องของตัวเองที่ต้องจัดการนั้นจะเดินขบวนตรงนี้อย่างไร กำหนดการเดินทางร่วมกัน**

แก้ว สังข์ชู

การทำในเรื่องดังกล่าว ประชาชนได้มีการทำมาหลายครั้ง หลายพื้นที่ มีการทดลองทำมาแล้ว และสรุปมาสู่องค์ความรู้ มีการคิดและทำงานร่วมกัน วิธีการโยงการทำงานร่วมกันมีเงื่อนไขสำคัญสองส่วนคือ

1. ภาคราชการสั่งการ

2. ภาคประชาชนมีหลักคิดในการทำงาน และใช้พื้นที่เป็นตัวตั้ง คือ เอาคนในพื้นที่มานั่งคุยกันถึงปัญหาของตนเอง ดูว่ามีอะไรเป็นจุดเด่นของพื้นที่ตัวเอง เช่น มิติทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมในการผลิต การกิน การแต่งกาย เป็นต้น

เครื่องมือในการโยงคน ต้องดูว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ใครเป็นแกนหลัก และเชิญมานั่งคุยกันว่าจะแก้ปัญหาในจังหวัดอย่างไร ระดมความคิดหาทางแก้ไขร่วมกัน ทำให้ทุกคนรู้สึกเป็นเจ้าของความคิด ซึ่งจัดว่าเป็นการบูรณาการทางความคิด

การโยงงานเชิงประเด็น เช่น แผนชุมชน สวัสดิการ ทรัพยากร ที่ดิน จะมีคนทำงานด้านนี้อยู่แล้ว ก็นำมาคุยกัน และโยงไปสู่จังหวัด ซึ่งมีวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ของจังหวัดอยู่แล้ว โดยดูว่าสอดคล้องกับความต้องการของภาคประชาชนหรือไม่ การโยงแบบนี้ต้องเชื่อมกันทั้งภาคประชาชน ภาคราชการ และภาควิชาการ

- **รูปธรรมของการขับเคลื่อน**

การแก้ปัญหาของชุมชนเมือง (พื้นที่พยุห์ บุตรตา)

สมัยก่อนเวลาชุมชนเมืองเกิดปัญหาจะมีคนมาจัดการให้ เช่น เวลาเกิดไฟไหม้ ไล่ที่หน่วยงานจะมาหาที่อยู่ให้ใหม่ซึ่งไกลเมือง แต่ปัจจุบันประชาชนมาร่วมคิดร่วมทำกันเองในโครงการบ้านมั่นคง โดยชุมชนมาร่วมคิดและหาทางแก้ปัญหากันเอง โดยการสำรวจข้อมูล ประชุม

แบ่งทีมงาน (ทีมสาธารณูปโภค ทีมสังคม ทีมจัดการ ทีมเจรจาที่ดิน ซึ่งเดิมต้องอาศัยหน่วยงาน ทำให้ แต่วิธีการทำงานตามแนวทางบ้านมั่นคงนั้น ชุมชนจะทำเอง เมื่อพื้นที่ไหนประสบความสำเร็จก็จะให้เป็นพื้นที่ศึกษาเรียนรู้แก่พื้นที่อื่น ทำให้การทำบ้านมั่นคงเป็นพื้นที่เรียนรู้ และเชื่อมโยงชุมชน และเชื่อมโยงการแก้ปัญหาเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากเรื่องที่อยู่อาศัย ได้แก่ มีการฝึกอาชีพในชุมชน ทำสวัสดิการ

บ้านมั่นคงชนบท (ก้านนเกษตร)

บ้านมั่นคงชนบทเป็นปัญหาที่ต่างจากชุมชนเมือง ปัญหาของชุมชนชนบทจะเป็นเรื่องที่ดินเพื่อการอยู่อาศัยและที่ดินทำกิน โดยวิธีการจัดการคือชุมชนจะไปสำรวจว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร มีที่ดินอยู่ตรงไหนบ้าง จะนำมาใช้ได้อย่างไร มีกติการ่วมกันในการจัดสรรที่ดิน การหาที่ดินตรงนี้มีช่องทางที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทำได้ คือ สิทธิตามรัฐธรรมนูญ และการลงทะเบียนคนจน การทำเรื่องที่ดินทำกินจะกระทบต่อเอกสารสิทธิ์ ซึ่งชาวบ้านมีวิธีการจัดการคือจะทำกติกาที่เป็นกฎหมายของชาวบ้านเอง โดยเชิญภาครัฐ ประชาชน มาทำข้อตกลงร่วมกันในตำบล ว่าที่ดินตรงนี้ประชาชนจะใช้ร่วมกัน มีกติกาว่าห้ามขาย

ตัวอย่างที่ พรุช้างชัย จ.นครศรีธรรมราช การขับเคลื่อนในเรื่องที่ดินโดยประชาชนรวมตัวกันแผนที่มือ ทำประวัติชุมชนของตนเอง จากนั้นมีตัวแทนชาวบ้านประสานภาครัฐ(ผู้ว่า) ว่าจะขอให้ที่ตรงนี้เป็นที่สาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน ทางราชการก็สำรวจแล้วก็ยินยอมให้ใช้ประโยชน์ออกเป็นโฉนดให้ โดยประชาชนจัดรูปแบบสหกรณ์เพื่อนำโฉนดไปไว้ในสหกรณ์ สหกรณ์ก็ออกใบแทนเป็นใบกรรมสิทธิ์ให้ใช้แทนโฉนดได้ ถ้าจะขายต้องขายให้สหกรณ์ จากนั้นก็มีการออมทรัพย์ ซึ่งเป็นการ โยงสู่การแก้ปัญหาเรื่องอื่นต่อไป

ทรัพยากรและเกษตรกรรมยั่งยืน (อตุลย์ ยกคำจ)

ปัจจัยภายใน ได้แก่ จิตใจ ความคิด กับปัจจัยภายนอก ได้แก่ โครงสร้างสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความยากจน ถ้าเข้าใจเรื่องนี้ตรงกันก็สามารถแก้ปัญหาได้ในเรื่องการจัดการทรัพยากรในป่าไม้ ที่ผ่านมามากอยู่ในอำนาจการตัดสินใจของระบบนโยบาย ชาวบ้านเข้าไม่ถึง ชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ ดังนั้น ทำอย่างไรให้ชุมชนเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ชุมชนต้องเห็นในเรื่องนี้ตรงกัน ในส่วนของภาคประชาชน ปัจจัยภายในสามารถจัดการกันเองได้ แต่เรื่องโครงสร้างสังคม เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก ชุมชนไม่สามารถจัดการได้ และตกอยู่ภายใต้แนวทางนี้ การทำความเข้าใจร่วมกันจะนำไปสู่ความร่วมมือกัน จะแก้เรื่องนี้ต้องอาศัยฝ่ายรัฐบาลให้ความร่วมมือด้วย ในส่วนประชาชนก็มีการเปลี่ยนระบบเกษตรมาทำเกษตรกรรมยั่งยืน และใช้สิ่งที่มีในชุมชนมาผลิตทดแทนการนำเข้าจากภายนอก ทำให้ลดรายจ่าย เกิดระบบเกษตรกรรมยั่งยืน และการพึ่งพาตนเองได้ จัดการได้ ลดต้นทุนการผลิตทั้งหมด ดังนั้น การทำเรื่องนี้จึงมีสองส่วน คือ ส่วนภาครัฐที่ต้องปรับเปลี่ยนเชิงนโยบาย ส่วนภาคประชาชนต้องปรับวิธีคิด

เกษตรกรรมยั่งยืน (นายมะลิ)

การปรับวิธีการเกษตรมาเป็นเกษตรยั่งยืน กับการจัดการทรัพยากร เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ที่ผ่านมาราชาเน้นเกษตรเชิงเดี่ยวเพื่อค้าขาย ไม่เคยทำในสิ่งที่ตัวเองกินได้ ดังนั้นการทำเรื่องนี้ต้องหันกลับมาดูแลทรัพยากร เพื่อให้เกิดความมั่นคงของอาหาร เช่น อยู่กับป่า ต้องจัดการอย่างไรให้ป่ามีอาหารสำหรับชุมชน เป็นสวัสดิการจากธรรมชาติที่ไม่ต้องซื้อหา ทำให้เกษตรกรไม่ต้องซื้อหา และเกิดการออม ดังนั้นเกษตรกรรมยั่งยืน จึงเป็นความยั่งยืนทั้งด้านอาหาร ทรัพยากร สวัสดิการ และเกิดการออมตามธรรมชาติ นำไปสู่การแก้ปัญหาความยากจน

การแก้หนี้และองค์การการเงินชุมชน (นายพรหมา)

ตัวอย่างรูปธรรมที่แม่วงศ์แม่เป็นใช้แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักคิดในการดำเนินงาน โดยค้นหาสาเหตุของการเป็นหนี้ ว่าเป็นเงินไหลออกไปทางไหน และเริ่มต้นแก้ไขจากระดับครัวเรือน การออมเงินไม่ใช่ออมเพื่อให้กู้ แต่ใช้เป็นทุนในการทำมาหากิน เช่น ให้กู้ทำปุ๋ย และปัจจัยการผลิตต่างๆ การแก้ปัญหานี้สินต้องแก้โดยตัวเจ้าของเอง เริ่มจากระดับครัวเรือนก่อน โยงกับการเงินชุมชนคือทำให้เกิดการออมในชุมชน เชื่อมโยงกับการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

สวัสดิการชุมชน (นายสามารถ)

ความสัมพันธ์ของการสร้างสวัสดิการชุมชน เป็นระบบการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เช่น การรักษาป่า ก็ได้สวัสดิการจากป่า การรักษาน้ำก็ได้สวัสดิการเป็นปลา กุ้ง ดังนั้น สวัสดิการจึงเป็นการบูรณาการทุกเรื่อง การจัดสวัสดิการโดยมีฐานมาจากเรื่องเงินนั้น เริ่มจากการออมในชุมชน ทำให้สามารถจัดสวัสดิการแก่ชุมชนได้ ใช้เงินเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงคน โดยนำเงินไปจัดการทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ผลคือทำให้ชุมชนมีผลผลิตที่เกิดขึ้นและมาช่วยสร้างคุณภาพชีวิต ต้องมองเรื่องสวัสดิการพ้นไปจากกรอบความคิดเดิม คือมองไปสู่การจัดการเรื่องอื่นๆ ของชุมชน จัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนและนอกชุมชน

การโยงและการขับเคลื่อนของ สตจ.ปชช.

การขับเคลื่อน สตจ.ปชช. ไม่ใช่เวทีของการมาคิดเพื่อดูแลคนอื่น ไม่ใช่เวทีการถกแถลงโครงการหรือจัดการงบประมาณ แต่เป็นเวทีเชื่อมโยงและประสานเอื้ออำนวยให้คนมาทำงาน แก้ปัญหาความทุกข์ร่วมกัน กลไกของ สตจ.ปชช. มี สตจ.ปชช.จังหวัดเป็นผู้ขับเคลื่อนสำคัญ โดยพื้นที่มาจัดการร่วมกัน โดยเริ่มจากพื้นที่หรือประเด็นต่างๆ มาพูดคุยเชื่อมโยงกัน และโยงมาเชื่อมกันที่จังหวัด ซึ่งเวทีจังหวัดจะเป็นเวทีตอบคำถาม พูดคุยกันว่าโยงเป็นยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาความยากจนของประชาชนกับจังหวัดได้อย่างไร โดยคนที่จะมาสื่อสารที่จังหวัดจะเป็นตัวแทนที่สามารถเข้าใจในทุกมิติความยากจนของประชาชนในพื้นที่ เพื่อสามารถเชื่อมโยงงบประมาณและแนวทางการทำงานกับหน่วยงานภาคีได้

ในระดับ สตจ.ปชช. จะเป็นเวทีเชื่อมโยงกับรัฐบาลและหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐ เพื่อแปรความคิด งบประมาณ นโยบาย ให้ไปสู่การจัดการข้างล่าง และเชื่อมโยงกับ สตจ.ปชช.จังหวัด ด้าน

งบประมาณมีไม่มากนัก แต่จะเป็นบั้งต้นเพื่อใช้ในการเริ่มดำเนินการ หลังจากนั้นจะต้องนำไป เชื่อมและบูรณาการกับแหล่งอื่นๆ ต่อไป

นำเสนอรูปธรรมในการดำเนินงานของ สตจ.ปชช.จังหวัด

วิทยาการ

ประยูร ศิริน้อย แม่ฮ่องสอน

สุรพร ชัยชาญ มุกดาหาร

ฉิม บัวบาน พัทลุง

ดำเนินรายการโดย กำนันสมคิด

- ประเด็นคือแต่ละจังหวัดทำอะไร ทำอย่างไร ผลสำเร็จ จังหวะก้าวข้างหน้าจะทำอะไร

จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ที่ผ่านมา การก่อตัวของประชาสังคมในพื้นที่แม่ฮ่องสอนมีความเป็นมายาวนาน มีความเคลื่อนไหวให้ประชาชนมีความตื่นตัว ให้ประชาชนเรียนรู้การแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เริ่มจาก สif มาถึง คสช. จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีขนาดเล็ก มีพื้นที่ราบน้อย เดินทางยาก แต่ก็ทำให้เกิดการรวมตัวกันของประชาชนได้ดี ได้เป็นพื้นที่นำร่องการแก้ปัญหาที่ดิน และนำร่องการแก้ปัญหาคความยากจนแบบบูรณาการ จากนั้นได้มาคุยทบทวนร่วมกัน ถึงโครงสร้างกลไกต่างๆ ในจังหวัด ที่มีหลายประเด็นซับซ้อนอยู่เยอะ โดยหารือกับผู้ว่า CEO ที่จะลดความขัดแย้งในปัญหาต่างๆ หาทางบูรณาการการแก้ปัญหาพร้อมกันได้อย่างไร การหารือและทำความเข้าใจกับจังหวัดทำให้มีการผ่อนปรนข้อจำกัดในด้านการใช้ที่ดินและข้อกฎหมาย การดำเนินงานโดยภาคประชาชนทำให้พี่น้องประชาชนมีความรู้ในการแก้ปัญหา เช่น การทำระบบข้อมูลร่วมกัน การสำรวจและรังวัดการใช้ประโยชน์จากที่ดิน การใช้ภาพถ่ายทางอากาศเพื่อแก้ปัญหาที่ดิน การใช้เทคโนโลยีต่างๆ เครื่องมือเหล่านี้เป็นตัวโยงให้ประชาชนมาทำงานร่วมกัน ปัญหาที่แก้ไขได้อย่างเป็นรูปธรรมคือเรื่องที่ดิน โดยได้เชิญ พลเอกสุรินทร์ ลงไปดูพื้นที่และสั่งการในการแก้ปัญหา ในระดับพื้นที่ได้เกิดการร่วมคิดกันของประชาชน และเชื่อมโยงกับประเด็นอื่น

จังหวัดมุกดาหาร

องค์กรชุมชนในจังหวัดมุกดาหารมีการรวมตัวกันเพื่อแก้ปัญหาคความยากจนมานานแล้ว โดยรวมตัวเป็นกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มทอผ้า จักสาน ที่ผ่านมามีแกนนำภาคประชาชนได้มีการสำรวจค้นหากลุ่มองค์กรชุมชนต่างๆ ค้นหาแกนนำแต่ละกลุ่ม ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ บางหน่วยงาน โดยภาคประชาชนในจังหวัดมุกดาหารใช้ชื่อว่า “คณะกรรมการแก้ไขปัญหาคความ

ยากจนของชุมชน” ซึ่งมีบทบาทในการให้ขบวนต่างๆ ในพื้นที่ลุกขึ้นมาแก้ปัญหาความยากจนของตนเอง โดยมีการกำหนดตัวชี้วัดลงไปในพื้นที่เพื่อจะรู้ว่าแต่ละกลุ่มองค์กรในพื้นที่ที่มีความเข้มแข็งและมีจุดอ่อนด้านไหนบ้าง และค้นหากลุ่มที่มีศักยภาพมาเชื่อมกับระดับจังหวัด โดยจังหวัดได้มีการแต่งตั้งจากผู้ว่าฯ ในเวทีเชื่อมโยงระดับจังหวัดนี้ ได้มีการบันทึกความร่วมมือว่าภาครัฐในจังหวัดจะสนับสนุนการทำงานของภาคประชาชนด้านในบ้าง โดยนำแผนที่ชุมชนทำไว้ในประเด็นต่างๆ มาเสนอ และดำเนินการร่วมกันมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีแนวทางที่จะขยายผลไปให้เต็มพื้นที่

จังหวัดพัทลุง

ศูนย์ประสานงานภาคีเครือข่ายขององค์กรชุมชนจังหวัดพัทลุง เป็นองค์กรภาคประชาชนของจังหวัด ที่ขับเคลื่อนงานแก้ปัญหาความยากจนของประชาชนในจังหวัด มีประเด็นหลักในเคลื่อนงานคือ แผนชุมชน เพราะเป็นพื้นฐานในการดูปัญหาทั้งหมดที่เชื่อมโยงไปสู่ประเด็นอื่น โดยเน้นการหนุนเสริมภาครัฐกับการทำงานของภาคประชาชน โดยส่งเสริมบทบาทของประชาชนในจังหวัด เพราะมีภาคประชาชนที่ขับเคลื่อนมานานตั้งแต่อดีต เมื่อเกิดปัญหาในระดับพื้นที่จะได้รับความร่วมมือจากผู้ว่าเป็นอย่างดี ในเรื่องแผนชุมชนได้รับความร่วมมือกับ พช. ส่วนในเรื่องการเงินได้รับความร่วมมือกับ พอช. ธกส. ในเรื่องของวิชาการได้รับความร่วมมือจาก เกษตรและสหกรณ์ เรื่องที่ดินทำกิน มี ทสจ.เป็นผู้ร่วมดำเนินการ

การแปลงแผนไปสู่ปฏิบัติ คือ มีแผนแม่บทชุมชนระดับครัวเรือน และนำไปสู่แผนแม่บทชุมชนระดับหมู่บ้าน และมาสรุปร่วมกันเป็นยุทธศาสตร์ระดับตำบล และเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์อำเภอ ซึ่งทุกหน่วยงานเห็นชอบให้การสนับสนุน และได้รับการหนุนเสริมจากจังหวัดในด้านงบประมาณดำเนินการและการบรรจุในยุทธศาสตร์ของจังหวัด

อุปสรรคที่ผ่านมา คณะทำงานฯ ยังไม่เป็นเชื่อถือจากหน่วยงานในจังหวัดมากนัก แต่ศักยภาพในการทำงานของคณะทำงานมีความแตกต่างกัน

แนวทางการทำงานของ ศตจ.ปชช.จ.พัทลุงได้ดำเนินการ โดย ผู้ว่าฯ ได้แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการ ศตจ.ปชช. ให้เป็นองค์ประกอบของ ศตจ.จังหวัดด้วย โดยนำแผนของ ศูนย์ประสานงานภาคีฯ มาปฏิบัติร่วมกัน

รายงานสรุป โดย สุรินทร์ กิจนิตยชีวี

1. เราได้กำหนดยุทธศาสตร์เชิงประเด็นใน 7 ประเด็น คือ แผนชุมชน บ้านมั่นคงเมือง บ้านมั่นคงชนบท ทรัพยากร (ดินน้ำ ป่า) และเกษตรกรรมยั่งยืน องค์กรการเงิน ที่ดินทำกิน สวัสดิการ ทั้ง 7 ประเด็นจะนำไปสู่การเชื่อมโยงให้สู่การฟื้นฟูองค์กรชุมชนท้องถิ่น

2. ได้กำหนดยุทธศาสตร์เชิงขบวนการประชาชนในระดับพื้นที่ และระดับชาติ โดยใช้พื้นที่เป็นตัวตั้งในการปฏิบัติการ ภาคประชาชนจะมีบทบาทสำคัญในการจัดการปัญหาของตนเอง โดยเชื่อมโยงกับ ศตจ.ปชช. ส่วน ศตจ.ปชช.จะเอื้ออำนวยประสานงานกับภาคส่วนต่างๆ ให้ส่วนจังหวัดดำเนินการของตนเองอย่างเข้มแข็งและได้ผล การเชื่อมโยงกับภาคต่างๆ กับท้องถิ่น ประชาสังคม ยึดหลักให้ประชาชนเป็นตัวตั้งในการปฏิบัติการ ภาคส่วนอื่นๆ จะเป็นตัวสนับสนุนให้การดำเนินงานของภาคประชาชนคล่องตัว
3. นำหลักคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นทิศทาง แนวทาง เป้าหมายในการดำเนินงานพัฒนาของบ้านเมืองเพื่อนำไปสู่ความอยู่เย็นเป็นสุข อย่างยั่งยืน